

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Fondul Proprietatea SA

Strona pozwana: SC Hidroelectrica SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w rozumieniu art. 107 TFUE udział rumuńskiej spółki o kapitale publicznym w kapitale spółki mieszanej (rumuńsko-tureckiej) jest równoznaczny z pomocą państwa podlegającą obowiązkowi notyfikacji, o którym mowa w art. 108 ust. 3 TFUE?

Czy udział ten stanowi finansowanie publiczne mające charakter selektywny i czy może mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi Unii Europejskiej?

- 2) Czy można uznać, że taki udział spółki o kapitale publicznym będącej producentem energii elektrycznej narusza zasadę rozdziału systemów przesyłowych i operatorów systemów przesyłowych, ustanowioną przez art. 9 dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾ dotyczącej zasad przyjętych dla rynku wewnętrznego energii elektrycznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. L 211, s. 55).

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Finlandii

(Sprawa C-42/16)

(2016/C 118/15)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel(-e): x)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Finlandii przez wystawianie duplikatów praw jazdy, których termin ważności upływa w dniu 18 stycznia 2033 r., uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 1 i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy⁽¹⁾, a przez brak przyłączenia się do Europejskiej Sieci Praw Jazdy uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 7 ust. 5 dyrektywy 2006/126/WE.

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Jednym z głównych celów dyrektywy 2006/126/WE jest zwiększenie zabezpieczenia praw jazdy. Cel ten może być zrealizowany poprzez zastosowanie terminów przewidzianych w dyrektywie oraz zastosowanie najnowszych środków przy wystawianiu praw jazdy, tak aby zapobiec fałszerstwom i osiągnąć cele dyrektywy dotyczące bezpieczeństwa ruchu. Artykuł 1 dyrektywy 2006/126/WE przewiduje wprowadzenie krajowego prawa jazdy zgodnie ze wspólnotowym wzorem zawartym w załączniku I. W art. 7 ust. 1 dyrektywy uregulowane są wymogi dotyczące praw jazdy, a w art. 7 ust. 2 ustalony jest okres ważności praw jazdy wystawionych od dnia 19 stycznia 2013 r. W Finlandii okres ważności duplikatów praw jazdy wystawionych po 19 stycznia 2013 r. może być dużo dłuższy niż przewidziano w art. 7 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2006/126/WE.

Zgodnie z art. 7 ust. 5 lit. d) dyrektywy 2006/126/WE państwa członkowskie powinny korzystać z Europejskiej Sieci Praw Jazdy po jej uruchomieniu. Europejska Sieć Praw Jazdy (RESPER) została utworzona i uruchomiona w dniu 19 stycznia 2013 r. Ponieważ Finlandia nie przyłączyła się Europejskiej Sieci Praw Jazdy (RESPER), nie można w niej sprawdzić, czy spełnione są warunki wystawienia prawa jazdy. Inne państwa członkowskie nie mogą wspólnie z Finlandią sprawdzić spełnienia warunków wystawienia prawa jazdy i wymienić z nią informacji poprzez tę sieć. W konsekwencji nie może być prowadzona z Finlandią wymiana informacji poprzez Europejską Sieć Praw Jazdy zgodnie z art. 15 dyrektywy 2006/126/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 403, s. 18.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-58/16)

(2016/C 118/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na tym państwie na mocy art. 2 ust. 3, art. 6, art. 7 i art. 9 dyrektywy 2005/65/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie wzmocnienia ochrony portów, nie zapewniając, w odniesieniu do wszystkich portów w kraju związkowym Nadrenia Północna-Westfalia ustalenia granic portów, zatwierdzenia oceny stanu ochrony i plany ochrony portów, jak też powołania oficera ochrony portów.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 6 dyrektywy 2005/65/WE państwa członkowskie zapewniają, aby dla każdego portu objętego tą dyrektywą została przeprowadzona ocena stanu ochrony portu i aby ocena ta została zatwierdzona przez państwo członkowskie, którego dotyczy. Zgodnie z załącznikiem I do dyrektywy owe oceny stanu ochrony portów muszą uwzględniać wszystkie aspekty istotne dla ochrony portu, w tym kwestię granic portu.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 państwa członkowskie określają granice każdego z portów, uwzględniając odpowiednio informacje wynikające z oceny stanu ochrony portu. Ustęp 4 odnosi się do przypadku, gdy granice obiektu portowego w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 725/2004⁽²⁾ rzeczywiście obejmują cały port.

Kontrola przeprowadzona w 2013 r. wykazała, że przynajmniej w wypadku 11 portów w Nadrenii Północnej-Westfalii, które podlegają dyrektywie 2005/65/WE, nie sporządzono ocen stanu ochrony portu. Z późniejszej wymiany pism wynika, że sytuacja ta nie uległa dotąd zmianie.

Co najmniej dla tej samej liczby portów nie określono także granic portów, gdyż – jak wskazano powyżej – wiąże się to z przeprowadzeniem oceny stanu ochrony portu.